

EÖRSI ISTVÁN

KÉT VERS EGY KÖTÁBLÁRÓL

1.

Amikor Brecht ráébredt arra:
nem tudja sőt tán nem is akarja
megúszeni már, hogy szavait kőbe vessék,
másrészt akár a bőrét, a szemérmét
sem veheti le, amikor tehát
ily összekuszált szövevényt talált,
amelynek csomója ő maga volt,
ravaszul kibogozta a csomót:
vagyis a szemét örökre lezárta,
hogy ne lássa szavait kőbevájva.

2.

A *Berliner Ensemble* csarnokában
lábam hirtelen kőbegyökeredett:
a történelem mily találekonyan
főzte ki – ő tudja, miért – e bosszút:
több évtizedes tekintélytiszteletlen
és folyékony folyamatokra fogékony
munka után merev anyagba:
fehér kőbe söt kőtáblára vésték
a nagy költő négy közepes sorát.

HASONLATOK

Mi máshoz hasonlíthatnám szemét
mint a szeméhez, s melle mint a melle
rezgő súlyát rugalmasan emelve
rugalmas súllyal rezzen, hogyha lép.

Ha megérint mint hogyha áram érne,
szakasztott úgy, mint amikor megérint.
Bőréről ujjam oly mohón regél, mint
akit bőre ihlet mohó regére.

Lehelletének párás viharát
s lábai párás, piros rejtekét
idézve mintha éppen ama két
piros hőség párája járna át.

EÖRSI ISTVÁN